

III. A kegyelet szava.

Irta **Siménfalvi Sándor.**

Ez ős gimnázium szent ünnepet szentel,
Hálás érzelmekkel tele minden kebel.
Ünnep szentelésünk szól a jóltevőknek,
Kik sokat áldoztak a nevelés ügynek.

Örömmel tárjuk fel mult idők tárházát,
Hogy lelkileg lássuk jóltevők táborát,
Aki a semmiből hajlékot alkottak
S száznegyven éven át felvirágoztattak.

Mult idők ködéből ott egy nagy apostol,
Aki gyalogszerrel éhezve barangol,
Rendre végig járja egész Székelyföldet:
Lelkes beszédével gyújt lobogó tüzet.

Erkölc s tudás nélkül elvész ország, nemzet,
Építsünk hajlékot gyermekeiteknek!
És tovább száz évnél folyton építettek,
Tanárt s tanulókat buzgón segítettek.

E lelkes táborban mindenki ott vagyon:
Szegény is, gazdag is, férfi, gyermek, asszony.
Követ, meszet és fát több hitűek hoznak,
Tápláló ételről papnék gondoskodnak.

Csoda módon épült ez az „alma mater“,
Amely még mostan is oly sok ifjat nevel.
S az építés mellett sokképen gondozták,
Hogy a törekvőket rendre ide vonzzák.

Oly szép elgondolni mult idők folyását,
A sok buzgó szívnek kegyes áldozatát.
Egyesek, egyházak, gazdagok, szegények,
Terménnyel vagy pénzzel segítségre jönnek.

Minden jóézésü beáll a táborba,
Mert ez által terjed az Isten országa.
Egyik könyvét adja, a más pénzét hozza,
Házait és földjét a bús özvegy adja.

Vagyon itt gazdatiszt, van nagy tudós fajta,
Vagyon földbirtokos és a falu papja;
Vagyon főúr, báró s jeles kormánybiztos,
Gazda, kereskedő, sok derék iparos.

Mindezek és mások, tanítók, tanárok,
Közel és távolból, kik elől jártatok.
Életet és vagyont hoztatok e helyre,
Hogy tudás és erkölcs támadjon belőle.

Kisebkek s nagyobbak oh legyetek áldva,
A ti buzgóságtok soh'se mennek kárba;
Még él ez iskola s élni fog bizonynal,
Vissza nem élünk az Ur jóvoltával.

Dicső tetteket keblünkben hordozzuk,
Emlékeiteket híven ápolgatjuk,
Igyekezünk mi is nyomotokba lépni:
Egyháznak, fajunknak javára szolgálni.

Csak úgy van értelme egy ilyen ünnepnek,
Amelyen áldozunk minden jóltevőnek,
Hogy mikor emlékszünk hálás kegyelettel,
Tényleg is kövessük egy szívvél-lélekkel.

Raffaj Domokosné, dugazdag Tábittha
Emléked ujult meg e diszes csarnokban.
Áldjuk Istenünket szived jóságáért,
Egyházunk oltárán égő áldozatért.

Tested porrá lehet, neved mindig fényben
Tündöklő betűkkel az élet könyvében.
Mosolyogjon miránk az egekből lelked,
Akik kegyelettel említettük neved.

IV. Bezáró szók jóltevőink emlékűnnepe.

Mondotta. **Boros Jenő** igazgató.

I.

Tanuló éveimnek egyik emlékezetes eseménye volt az, amikor az ösztöndijas diákok sorakoztak s mint első osztályos tanuló magam is köztük nagy várakozással és szinte szivszorongva mentünk legelőször az öreg Gombos tanár ur lakására, ahol ő, mint az iskola pénztárosa osztotta az ösztöndijakat, alapítványi segélyösszegeket. Nagy esemény volt ez, nemcsak azért, mert erős, recsegő szavakkal kötötte lelkűnkre, hogy a pénzre vigyázzunk, haszontalanságra ne költűnk, hanem azért is, mert a két havonként kapott 5 korona 20 fillér valami különös jelentűséggel bírt reám nézve. Különűsnek tetszett az, hogy mig ez ideig csak apámától kaptam pénzt, most egy rég elhunyt férfi hagyományozása folytán jutottam ilyen értékes összeghez. Ez volt a Berde Mózsa-féle cipópénz. — Különűs volt az az ünnepűyesség is, amint felvonultak oda a tanulók, az ottani várakozás, aztán amint sorra kerűltűnk csoportonként s aláírásunkkal igazoltuk a pénz átvételét. Némelyek még csengű aranypénzt is kaptak, fejenként 20—20 koronát. A pénznek ez a kézhezadása bizonyos előnyűket is rejtett magában az elköltés lehetőségének veszűlye mellett (akkor még nem volt iskolai bennétkezés), mert így közvetlenül érzékelhettűk az alapítványozó jótéteményét, nem úgy, mintha csak papirról vesz tudomást az ifju valamilyen díjkezdvezményérűl.

E kis csekély jelentűségű esemény óta már harminc esztendű suhant el fejúnk felett, nagy és sokféle változásban búvelkedű idő. A csengű arany eltűnt s amellet még sok diákromantika is. A régi iűűkbűl való alapítványaink egy része majdnem megsemmisűlt. Iskolánk s azóta megalakult étkezdénk segűlyezési ügye is rendkivűl nehéz helyzetbe jutott volna, ha az isteni gondviselés nem küld áldozatkész lelkeket, akik a már-már megsemmisűlű régi alapokat ujakkal pótolták, az elveszettek helyett újabb alapítványokat létesítettek. A világháboru után legnagyobb alapítványozónk boldogemlékű Özv. Raffaj Domokosné, aki csaknem milliós alapjával a tanulónknak étkezési segűlyt, 2 tanárnak lakást biztosított s lehetővé tette a gazdasági iskola épűleteinek felemelését. Ez a főgimnáziumunk